

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce: **nrap. Mgr. P. S., nar. X**
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Denisou Soukup Hrušákovou
sídlem Viktora Huga 377/4, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **První náměstek policejního prezidenta**
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2024, č. j. PPR-47951-4/ČJ-2023-990131,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Rozhodnutím ředitele Ochranné služby Policie ČR ze dne 10. 11. 2021, č. j. OS-2601-33/ČJ-2019-9500KR (dále jen „původní prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce uznán odpovědným za škodu na služebním dopravním prostředku AUDI A6, SPZ X, ev. č. B 72019 (dále jen „vozidlo“), ve výši 75 695 Kč. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím prvního náměstka policejního prezidenta genmjr. Mgr. Martina Vondráška ze dne 7. 3. 2022, č. j. PPR-42349-10/ČJ-2021-990131 (dále jen „původní odvolací rozhodnutí“), a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí.
2. Rozhodnutím ředitele Ochranné služby Policie ČR ze dne 5. 9. 2023, č. j. OS-2601-64/ČJ-2019-9500KR (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), bylo následně rozhodnuto, že žalobce odpovídá za výše uvedenou škodu, a výše škody byla tímto rozhodnutím nově stanovena na částku 68 928 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný svým rozhodnutím ze dne 13. 2. 2024, č. j. PPR-47951-4/ČJ-2023-990131 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. První žalobní námitkou je argument, že žalobce ve smyslu § 95 odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „ZSP“ nebo „zákon o služebním poměru“) neodpovídá za škodu, neboť ta vyplývá z rizika výkonu služby. Skutečnost, že v době vzniku škody bezpečnostní opatření již skončilo a nebylo potřeba zajišťovat bezpečnost chráněné osoby, nejsou okolnostmi vylučujícími aplikaci § 95 odst. 5 písm. a) ZSP. Za výkon služby je nezbytné považovat také cestu z nebo na místo konání bezpečnostního opatření. V rámci Úředního záznamu o škodní události ze dne 8. listopadu 2019, č. j. OS-2601-3/ČJ-2019-950040, je přitom explicitně uvedeno, že *„ke škodní události došlo v souvislosti s výkonem služby“*. Sama rozhodnutí jsou postavena na tom, že se jedná o škodu způsobenou při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ní. Žalobce také nesouhlasí, že v době vzniku škody nebyly dány okolnosti, za kterých by mělo docházet k porušování dopravních předpisů, neboť to je schopen vyhodnotit jen velitel bezpečnostního opatření (tedy žalobce).
4. Žalobce dále nesouhlasí s neprovedením navrhovaného důkazu plánu směn žalobce, z něhož má vyplývat přetěžování a nedostatečný odpočinek žalobce, a nahrazením jej vyjádřením plk. Mgr. G. ze dne 7. 1. 2021 k okolnostem výkonu služby žalobce.
5. Žalobce dále tvrdí, že neexistuje způsobitý podklad pro určení výše škody. Znalecký posudek č. 32/2022 ze dne 21. 6. 2022 (dále jen „znalecký posudek“) zpracovaný P. H. je nepřezkoumatelný, když jeho závěry nemají oporu v provedeném dokazování a jedná se o pouhé proklamace bez odborného přispění. Navíc vychází z původního znaleckého

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

posudku č. 8130/108/20 ze dne 24. 6. 2020 znalce Z. H. (dále jen „původní znalecký posudek“), který byl žalovaným vyhodnocen jako nepřezkoumatelný, a nevyhovuje všem požadavkům znaleckého standardu č. 1/2005.

6. Žalobce dále rozporuje nezbytnost použití nových náhradních dílů na opravu vozidla, které navíc bylo vyřazeno a prodáno za 60 000 Kč. Žalovaný nevysvětlil, proč je nutné trvat na nových dílech, pokud jejich funkce na vozidle významně neovlivňuje bezpečnost osob. Je-li opotřebení dveří a prahu vozidla i po letech provozu minimální, jak tvrdí žalovaný, dovozuje v podstatě, že tyto díly jsou v kvalitě nového náhradního dílu, s čímž nelze souhlasit. Pro kalkulaci ceny náhradních dílů mělo být počítáno s díly odpovídajícími stavu vozidla po letech provozu, a mělo být přistoupeno k započtení amortizace vyměněných dílů. Při jejich použití by cena za uvedení vozidla do předešlého stavu byla řádově nižší než při neodůvodněném použití zcela nových dílů. Tímto postupem navíc došlo k bezdůvodnému obohacení.
7. Žalobce konečně namítá, že na počátku řízení mu v podstatě bylo znemožněno uvedení vozidla do předešlého stavu v souladu s čl. 10 odst. 2 písm. a) pokynu policejního prezidenta č. 169/2019, kdy mohlo dojít k opravě vozidla za užití starších, avšak plně odpovídajících dílů.
8. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 11. 4. 2024 uvedl, že nemohlo jít o škodu vyplývající z rizika výkonu služby. Ke škodě došlo v situaci, kdy již nebyla zajišťována bezpečnost chráněné osoby, za denního světla, při dobré viditelnosti a v místě, kde nebyl žádný provoz vozidel. Nebyly tedy dány okolnosti pro to, aby se žalobce neřídil pravidly silničního provozu a nic mu nebránilo, aby dbal větší opatrnosti při objíždění kamenných kvádrů. Žalobce tedy byl povinen dodržovat pravidla silničního provozu. Navíc již na místě události souhlasil s vlastním zaviněním, což je zřejmé z úředního záznamu o podání vysvětlení, který je součástí spisu.
9. K žalobní námitce týkající se neprovedení důkazu žalovaný uvedl, že okolnosti škodní události jsou zřejmé z výše uvedeného vyjádření plk. Mgr. G. a z úředního záznamu o podání vysvětlení. Provedení navrhovaného důkazu by bylo nadbytečné a neúčelné, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89. Příslušník je navíc povinen upozornit nadřízeného na okolnosti, které mu znemožňují výkon služby dle § 45 odst. 1 písm. h) ZSP, a pokud tak žalobce neučinil, lze mít důvodně za to, že takové okolnosti nenastaly.
10. K námitce směřující proti znaleckému posudku uvádí žalovaný, že původní posudek pouze stanovil výši škody k nesprávnému datu, v ostatních směrech je nutné jej považovat za správný a přezkoumatelný. Znalec přitom vycházel ze všech relevantních informací i prohlídky vozidla a dospěl k závěru, že s ohledem na rozsah poškození bude nutné pravé přední dveře včetně krytu a část prahu pravých předních dveří vyměnit, neboť byly zdeformované natolik, že byly neopravitelné. Při kalkulaci oprav pak znalec vycházel z cen nových náhradních dílů a cen za práci platných v době vzniku škodní události, které vygeneroval systém AUDATEX, a ceny náhradních dílů pak následně ověřil.
11. Znalecký posudek též splňuje požadavky zákona č. 254/2019 Sb., o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech, a má i všechny obsahové náležitosti uvedené v § 39 a násl. vyhlášky č. 503/2020 Sb., o výkonu znalecké činnosti, neboť obsahuje vymezení zadání znaleckého úkolu, přehled podkladů, popis zkoumaného jevu, souhrn skutečností, k nimž při úkonu znalec přihlížel, a odpovědi na zadaný znalecký úkol. Standard č. 1/2005

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

je metodickou pomůckou, která není právně závazná a jejímž obsahem jsou doporučené postupy pro oceňování motorových vozidel a určení výše majetkové újmy způsobené jejich poškozením, nestanovuje však obligatorní postup při zpracování znaleckého posudku.

12. K otázce nezbytnosti použití nových dílů odkázal žalovaný na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 2221/07 ze dne 19. 3. 2008, dle něhož vozidlo musí být opraveno způsobem, resp. cena za jeho opravu musí být vyčíslena na částku, aby bylo z technického hlediska stejně provozuschopné jako před škodní událostí. Pokud jde o částku, za kterou bylo vozidlo prodáno, uvádí žalovaný, že v případě nehody a následné opravy dojde vždy ke znehodnocení vozidla a snížení jeho tržní hodnoty.
13. Soud ve věci nařídil na den 15. 1. 2025 ústní jednání, při kterém účastníci řízení setrvali na svých postojích.

III.

Posouzení žaloby

14. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. Žalobu neshledal důvodnou.
15. První žalobní námitkou je tvrzení, že žalobce ve smyslu § 95 odst. 5 písm. a) ZSP neodpovídá za škodu, jelikož ta vyplývá z rizika výkonu služby, a že výkonem služby je i cesta z nebo na místo konání bezpečnostního opatření. Dle žalobce jsou přitom rozhodnutí postavena na tom, že ke škodě došlo při výkonu služby.
16. Pokud žalobce namítá, že rozhodnutí jsou postavena na tom, že jde o škodu způsobenou v souvislosti s výkonem služby, uvádí k tomu soud, že právě taková je zákonná konstrukce v ustanovení § 95 ZSP.
17. Podle ustanovení § 95 odst. 1 ZSP, *příslušník odpovídá bezpečnostnímu sboru za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním.*
18. Jinými slovy, zákonodárce zakotvil takové pravidlo, dle něhož příslušník bezpečnostního sboru zásadně odpovídá za škodu způsobenou při výkonu služby.
19. Podle ustanovení § 95 odst. 5 písm. a) ZSP pak *příslušník neodpovídá za škodu, která vyplývá z rizika výkonu služby.*
20. Dle soudu sice ZSP nikde nestanoví, co je „rizikem služby“, soud má však za to, že obecně jsou rizikem služby míněny skutečnosti mimo vůli příslušníků sboru, např. útok neznámého pachatele, porušování pravidel silničního provozu, živelná událost, které pokud nastanou, mají nebo mohou mít negativní dopad, ať již na majetek nebo zdraví osob.
21. Jistě však není vyloučeno, aby pod toto ustanovení spadala i cesta z určité služební akce, se kterou mohou být spojena nejrůznější rizika s ohledem na konkrétní okolnosti specifické pro plnění úkolů příslušníka bezpečnostního sboru. To však zcela jistě nebyl případ

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

žalobce v nyní projednávané věci, a to právě s ohledem na skutkové okolnosti, za kterých ke vzniku škody došlo. Sám žalobce v úředním záznamu o škodní události, který je součástí spisu, výslovně uvedl, že k události došlo až po skončení bezpečnostního opatření při návratu z místa konání bezpečnostního opatření na služebnu. Z takového prohlášení je rovněž zřejmé, že již neexistovalo žádné riziko či bezprostřední nebezpečí, v důsledku kterého by došlo k uvedené nehodě. Jinými slovy uvedená nehoda byla zcela v gesci žalobce a žalobce rovněž neuvádí jedinou skutečnost, kromě únavy, která by vedla k dané škodě, a kterou by on nemohl ovlivnit.

22. V dané situaci tak není pochyb o tom, že v případě žalobce nebyly dány okolnosti pro aplikaci uvedeného § 95 odst. 5 ZSP. Uvedená zákonná konstrukce má za cíl zajistit, aby příslušníci bezpečnostních sborů neodpovídali za škodu právě v takových situacích, ve kterých je výkon služby spojený s rizikem způsobeným mimo jednání příslušníka samotného, jako je např. přímé ohrožení příslušníka nebo třetí osoby. Proto pokud ke škodě došlo v době, kdy již žalobce nebyl v situaci, ve které někomu hrozí bezpečnostní riziko, nešlo o případ vylučující odpovědnost.
23. Tvrdí-li dále žalobce, že posouzení, zda existovaly okolnosti, za kterých by mělo docházet k porušování dopravních předpisů, je jako jediný schopen učinit na místě velitel bezpečnostního opatření, musí soud takovou námitku odmítnout jako nedůvodnou. Uvedenou situaci lze zcela jistě vyhodnotit i následně a objektivně zpětně zjistit, zda byly dány důvody pro porušení dopravních předpisů, resp. k neopatrné jízdě nebo nikoliv. V nyní probíhající věci takové důvody nebyly, což ostatně potvrdil i sám žalobce v úředním záznamu. Jak přitom již bylo naznačeno výše, nejednalo se totiž o nikterak nepřehlednou situaci, za kterou by bylo možné považovat například bezpečnostní zásah či reakci příslušníků bezpečnostního sboru na náhlou a nepředvídanou situaci. Naopak, k nehodě došlo až po skončení bezpečnostního opatření v situaci, kdy žalobce z místa konání bezpečnostního opatření odjížděl. On sám zvolil směr i rychlost jízdy vozidla.
24. Žalobní námitka je tak nedůvodná.
25. Žalobce dále nesouhlasí s neprovedením navrhovaného důkazu plánu směn. K tomu soud nejprve uvádí, že podle § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) platí, že *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.* Správní orgán tak nemá povinnost vyhovět každému důkaznímu návrhu účastníka řízení a takový důkaz následně provést. Důkaz je tedy na místě provést tehdy, pokud by mohl přispět k objasnění skutkového stavu. Pokud správní orgán shledá, že navržený důkaz není způsobit objasnit účastníkem rozporované okolnosti projednávaného případu, navržený důkaz neprovede; musí to však řádně zdůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 – 60).
26. Pokud tedy žalovaný v souladu s výše uvedenými principy a judikaturou Nejvyššího správního soudu považoval plán směn za nadbytečný a jeho provedení odmítl, soud s takovým postupem souhlasí, neboť ve shodě s žalovaným je toho názoru, že vyjádření plk. Mgr. G. ze dne 7. 1. 2021 k okolnostem výkonu služby žalobce bylo možné považovat vzhledem k okolnostem případu za zcela dostatečné. Žalobce přitom toto prohlášení nikterak nerozporoval, pouze se dožadoval zohlednění delšího časového období jeho služeb. To však soud rovněž nepovažuje za relevantní pro nyní projednávanou věc. Naopak má za to, že bylo povinností žalobce vyhodnotit svůj fyzický stav a pokud dospěl

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

k závěru, že kvůli vyčerpání není schopen řídit vozidlo, řídit je neměl. Žalobní námitka je rovněž nedůvodná.

27. Další námitky žalobce se týkaly výše škody.
28. Dle ust. § 95 odst. 2 ZSP, *příslušník je povinen uhradit bezpečnostnímu sboru skutečnou škodu v penězích nebo uvedením věci do předešlého stavu, jestliže s tím služební funkcionář souhlasí. Výše škody na věci se určí podle ceny věci v době poškození nebo ztráty.*
29. Dle ust. § 95 odst. 3 ZSP, *výše náhrady škody se určí s přihlédnutím k míře zavinění příslušníka. Výše náhrady škody způsobené z nedbalosti nesmí přesáhnout čtyřapůlnásobek jeho průměrného měsíčního služebního příjmu (dále jen "průměrný služební příjem") dosahovaného před porušením povinnosti, kterým příslušník způsobil škodu. Toto omezení neplatí, jestliže byla škoda způsobena úmyslně nebo v opilosti nebo v důsledku zneužití jiných návykových látek.*
30. Žalobce tvrdí, že neexistuje žádný způsobitelný podklad pro určení výše škody a rozporuje znalecký posudek. Soud k tomu nejprve uvádí, že není pravdou, že by původní znalecký posudek byl shledán žalovaným nepřezkoumatelným. Žalovaný v původním odvolacím rozhodnutí ve vztahu ke znaleckému posudku dospěl toliko k závěru, že původní znalecký posudek pracoval s nesprávným datem, ke kterému byla vyčíslena škoda, a dále pak shledal nesprávným postup, kdy nebylo rozhodnuto o ustanovení znalce usnesením, a žalobce tak nebyl o ustanovení znalce vyrozuměn. V původním odvolacím rozhodnutí ani v napadeném rozhodnutí však není obsažen závěr o tom, že by původní znalecký posudek byl shledán nepřezkoumatelným. S tvrzením, že je znalecký posudek nepřezkoumatelný, se pak ani soud nemůže ztotožnit, a naopak plně odkazuje na závěry žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí, kde se tímto žalovaný zabýval, a se kterými soud zcela souhlasí.
31. Ve vztahu k námitce, že znalecký posudek nevyhovuje všem požadavkům znaleckého standardu č. 1/2005, soud uvádí, že tato žalobní námitka je zcela nekonkrétní, když žalobce nikterak blíže nespecifikuje, v čem tento údajný rozpor spatřuje. Soud se tak touto žalobní námitkou pro její nekonkrétnost nemohl blíže zabývat.
32. Je pravdou, že znalec skutečně vycházel z původního znaleckého posudku, avšak pouze ve vztahu ke stanovení ceny vozidla. To je dle soudu zcela legitimní a akceptovatelné i s ohledem na hledisko procesní ekonomie. V původním znaleckém posudku přitom byla nesprávně určena pouze výše škody a bylo právě úkolem nového znaleckého posudku, aby tuto určil správně. Vycházel-li tedy znalec v novém znaleckém posudku z ceny vozidla, která byla řádně určena již v původním znaleckém posudku, nelze takovému postupu znalce při tvorbě nového znaleckého posudku nic vytknout. To ostatně potvrdil také žalovaný v napadeném rozhodnutí, na které soud ve zbytku soud odkazuje, když žalovaný tyto argumenty detailně vypořádal. Žalobce výši obvyklé ceny vozidla před nehodou ani v žalobě nezpochybňuje.
33. Žalobce dále rozporuje nezbytnost použití nových náhradních dílů na opravu vozidla, které navíc bylo vyřazeno a prodáno za 60 000 Kč. Jak soud ověřil ve správním spisu, ze sdělení vedoucího automobilového odboru žalovaného se podává, že nové díly se používají vždy, neboť jde o standardní praxi. Rovněž v civilním řízení o náhradu škody při poškození vozidla je tento postup zcela legitimní a běžný. Nikdo nemůže být nucen, nechat si opravit vozidlo za použití starých či neoriginálních náhradních dílů. Škudce by mohl pouze namítat, že použitím nových originálních náhradních dílů stoupla cena vozidla. K tvrzenému zhodnocení použitím takových dílů se soudní znalec vyjádřil a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

žalobce nepřichází ani s dostatečným tvrzením a hlavně se žádným důkazem (kalkulace obvyklé ceny vozidla po takové opravě, znalecký posudek), ze kterého by vyplývalo, že auto bylo takovým postupem zhodnoceno, mělo vyšší cenu než před poškozením.

34. Uvedená podmínka je rovněž stanovena v pokynu policejního prezidenta coby aktu interního řízení žalovaného. Soud považuje i s ohledem na shora uvedené za zcela legitimní a pochopitelný argument, že bezpečnostní sbor nedisponuje skladem použitých dílů, jejichž historii by znal, a nemůže ani používat díly z druhé ruky, které jsou neověřené. Zcela logickou je pak rovněž argumentace bezpečností, která s uvedeným bezprostředně souvisí.
35. Žalobce dále tvrdí, že žalovaný dovozuje, že poškozené díly jsou v kvalitě nového náhradního dílu, s čímž nelze souhlasit. Takovou úvahu žalovaný však nikde výslovně neučinil, naopak je soud přesvědčen, že uvedená žalobní námitka je v souladu s hlavním výše uvedeným argumentem o nezbytnosti použití nových dílů, neboť až do nehody bylo vozidlo udržováno v adekvátním stavu.
36. Žalobce dále namítá, že pro kalkulaci ceny náhradních dílů mělo být počítáno s díly odpovídajícími stavu vozidla po letech provozu, a mělo být přistoupeno k započtení amortizace vyměněných dílů. I tato námitka však byla žalovaným dostatečně vypořádána.
37. K použití nových náhradních dílů se vyjádřil Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. II. ÚS 2221/07, ve kterém se uvádí:

„Je-li za škodu považována újma, která nastala v majetkové sféře poškozeného, a její výše je dána rozdílem mezi majetkovým stavem poškozeného před a po poškození, musí i rozsah náhrady škody zohlednit výši všech nutných prostředků, které byl poškozený nucen vynaložit k obnovení původního majetkového stavu, v daném případě k opravě vozidla tak, aby bylo z technického hlediska stejně provozuschopné jako před škodnou událostí. Pokud obnovení původního majetkového stavu není možné jinak než za použití nových náhradních dílů, oprava byla provedena účelně a směřovala jen k odstranění následků škodné události, nelze přenášet povinnost k úhradě nákladů na uvedení věci do původního stavu na poškozeného a neodůvodněně jej znevýhodňovat oproti škůdci. Je třeba přihlídnout i k tomu, že v případě havarovaného vozidla, byť opraveného novými díly, je jeho skutečná hodnota vždy nižší než původní hodnota použitého vozidla. V neposlední řadě je třeba vzít v úvahu i to, že poškozenému ono diskutabilní tzv. „zhodnocení“ vozidla v podstatě bylo protiprávním jednáním vnuceno. V důsledku škodné události se tak dostává do situace, kdy ačkoliv na rozdíl od viníka škody si počínal v souladu s právem (v konkrétním případě neporušil dopravní předpisy), je I. ÚS 1902/13 nucen vynaložit ze svého značnou částku na to, aby své vozidlo mohl vůbec používat jako před škodnou událostí.“

38. Soud zde znovu odkazuje na znalecký posudek P. H., který vyčíslil pouze cenu účelně provedené opravy vozidla, která měla směřovat k odstranění následků škodné události. I dle vyjádření vedoucího automobilového odboru je při opravách standardně pracováno s novými díly, a cena by byla snížena toliko v případě, kdy by provedenou výměnou dílů došlo ke zhodnocení. Taková situace však v uvedeném případě nenastala, jak potvrdil znalec.
39. V této souvislosti tak musí soud odmítnout i žalobcův odkaz na nález Ústavního soudu I. ÚS 1902/13 ze dne 11. 6. 2014. Hlavním závěrem tohoto nálezu je myšlenka, že v případech opravy vozidla po nehodě je vždy nutno zvážit, zda technické zhodnocení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vozidla v důsledku opravy může převážet snížení hodnoty vozidla v důsledku nehody. Soud však opakuje, že touto námitkou se správní orgány i znalec zabývali, přičemž dospěli k závěru, že o takovou situaci se v nyní projednávané věci nejedná. Žalobce, jak již bylo řečeno, nepřichází s tvrzením, jak bylo vozidlo tímto způsobem zhodnoceno, ani takové zhodnocení nikterak neprokazuje.

40. V této souvislosti je pak ze stejných důvodů nutno odmítnout i argument žalobce stran bezdůvodného obohacení, ke kterému v daném případě nedošlo. I zde sice žalobce tvrdí, že na straně žalovaného došlo k bezdůvodnému obohacení, avšak toto nijak nespecifikuje (neuvádí, v jaké výši) ani neprokazuje, např. znaleckým posudkem, který by prokázal, že cena vozidla před nehodou byla nižší, než je součet prodejní ceny vozidla po nehodě a škody, kterou žalovaný uplatnil. Pouze v takovém případě by bylo možné uvažovat o bezdůvodném obohacení, jelikož v takovém případě by žalovaný obdržel od žalobce více, než měl před nehodou. Žalobce však nejenom nic takového netvrdí, a ani neprokazuje. Naopak ze znaleckého posudku Z. H. se podává, že obvyklá cena obdobného vozidla před poškozením byla 137.000,- Kč. Jelikož sbor obdrží po prodeji auta za 60.000,- Kč a po uhrazení ceny rozpočtem 68.928,- Kč pouze 128.928,- Kč, k bezdůvodnému obohacení nemohlo dojít.
41. Soud tak má naopak za to, že žalovaný zcela správně vyčíslil škodu tzv. rozpočtem, ačkoliv vozidlo fakticky opraveno nebylo, jelikož to je částka, díky které mohlo být vozidlo uvedeno do původního stavu. Pouze za situace, že by tato částka přesáhla obvyklou cenu vozidla před nehodou, by oprava nebyla ekonomická, jelikož vyčíslení škody by tak bylo v rozporu s ust. § 95 odst. 2 ZSP věta druhá. Sbor by neměl obdržet více, než byla obvyklá cena vozidla před poškozením, což se však v tomto případě nestalo.
42. Se shora uvedeným dle soudu souzní i rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2782/2017, ve kterém je uveden: *„Je-li účelem náhrady majetkové újmy a z ní vyplývající povinnosti k náhradě způsobené škody vytvoření stavu, který zde existoval před vznikem škody, přičemž ho má být dosaženo reparací veškeré vzniklé škody, má poškozený zásadně nárok na nahrazení poškozené věci minimálně do výše její původní hodnoty .“*, přičemž tato původní hodnota se má stanovit jako cena, za kterou lze v daném místě a čase za obvyklých podmínek pořídit náhradní věc stejných kvalit (cena tržní).
43. Žalobce konečně namítá, že na počátku řízení mu bylo znemožněno uvedení vozidla do předešlého stavu v souladu s čl. 10 odst. 2 písm. a) pokynu policejního prezidenta č. 169/2019, kdy mohlo dojít k opravě vozidla za užití starších, avšak plně odpovídajících dílů. Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, žalobce nepožádal o souhlas v souladu s uvedeným pokynem, přičemž soud ověřil, že ve spise skutečně tato žádost žalobce chybí. Žalobce takovou žádost nepředkládá ani v tomto soudním řízení. Pokud tedy žalobce o souhlas v souladu s ustanovením § 95 odst. 2 věty první ZSP a tímto pokynem nepožádal, nelze správním orgánům vytknout, že žalobci tento postup neumožnily. Soud rovněž souhlasí se žalovaným v tom, že i pokud by žalobci bylo dovoleno provést opravu, musel by ji tak z důvodu bezpečnosti nechat provést v autorizovaném servisu za použití originálních náhradních dílů.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

44. Pro shora uvedené důvody dospěl soud k závěru, že žalobní námitky jsou nedůvodné, a proto žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak tomu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. ledna 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.